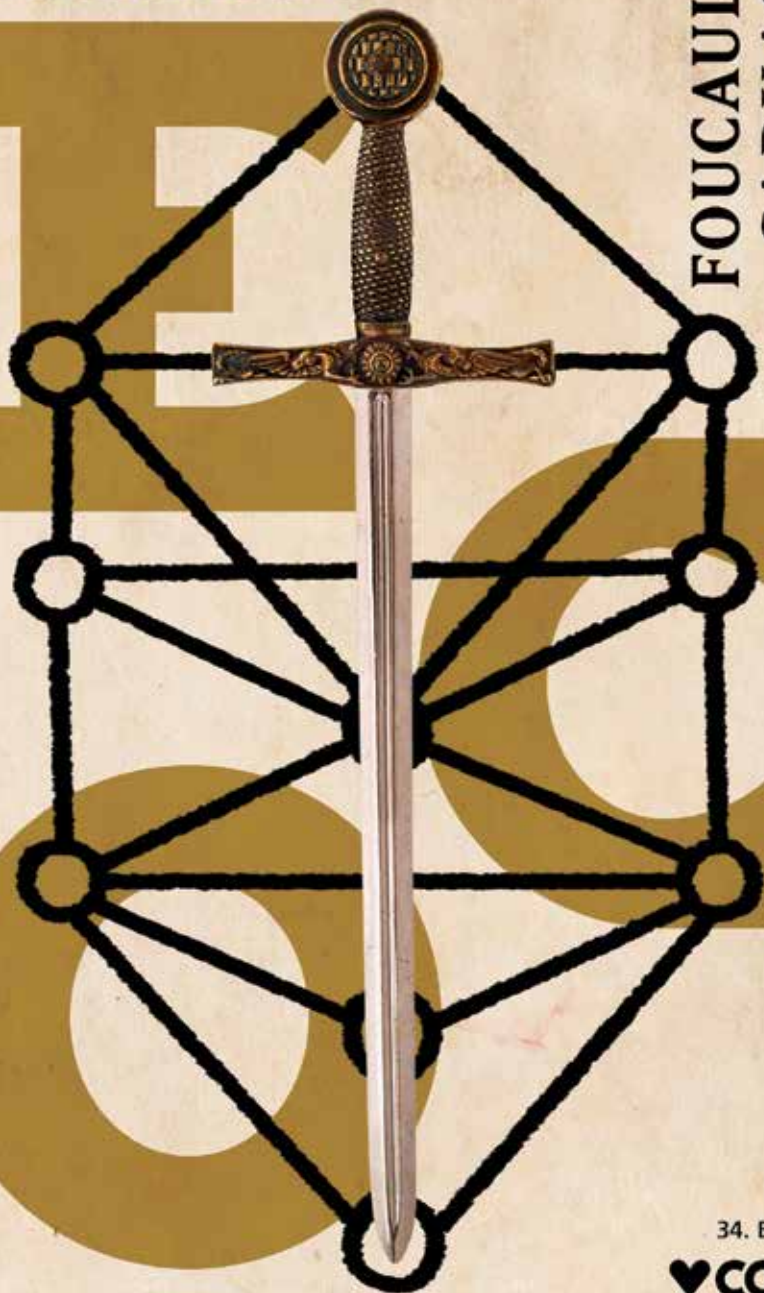

UMBERTO

FOUCAULT
SARKACI

ÇEVİRİ: ŞADAN KARADENİZ

34. BASKI

can
modern

UMBERTO ECO
FOUCAULT
SARKACI

Can Modern

Foucault Sarkacı, Umberto Eco

İtalyanca aslından çeviren: Şadan Karadeniz

Il pendolo di Foucault

© 1998, Gruppo Editoriale Fabbri, Bompiani, Sonzogno, Etas S.p.A. Milano

© 1992, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1992

34. basım: Şubat 2024, İstanbul

Bu kitabın 34. baskısı 2 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Şirin Etik

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Beylikdüzü O.S.B Mah. Orkide Cad. No: 1/Z Beylikdüzü-İstanbul

Sertifika No: 52098

ISBN 978-975-07-3277-5

Umberto Eco'nun, *Foucault Sarkacı* adlı romanının yeni baskılarında yer verilmesini öngördüğü düzeltmeler **Şemsa Gezgin** tarafından gerçekleştirilmiştir.

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

UMBERTO ECO
FOUCAULT
SARKACI

ROMAN

İtalyanca aslından çeviren

Şadan Karadeniz

♥can

Umberto Eco'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Gülün Adı, 1986

Anlatı Ormanlarında Altı Gezinti, 1995

Önceki Günün Adası, 1995

Ortaçağ'ı Düşlemek, 1996

Yanlış Okumalar, 1997

Somonbalığıyla Yolculuk, 1997

Beş Ahlak Yazısı, 1998

Ortaçağ Estetiğinde Sanat ve Güzellik, 1998

Açık Yapıt, 2000

Kitaplardan Kurtulabileceğinizi Sanmayın (J.C. Carrière ile birlikte), 2010

Günlük Yaşamdan Sanata, 2012

Edebiyata Dair, 2016

Tez Nasıl Yazılır?, 2017

UMBERTO ECO, 1932'de İtalya'da Milano'ya bağılı Alessandria kasabasında doğdu. 1950'lerde İtalyan radyo-televizyonu RAI'nin kültür programlarını yönetti. 1959-1975 arasında İtalya'nın ünlü yayınevi Bompiani'nin edebiyat dışı yayınlarının editörlüğünü üstlendi; *La Stampa*, *Corriere della Sera*, *La Repubblica*, *L'Espresso* gibi gazetelere makaleler yazdı. 1970'lerde Bologna Üniversitesi'nde göstergebilim dersleri vermeye başladı. *Gülün Adı*, *Foucault Sarkacı*, *Önceki Günün Adası* ve *Baudolino* gibi romanlarıyla; modern kültürü ince bir mizah duyarlılığıyla ele alan *Açık Yapıt*, *Anlatı Ormanlarında Altı Gezinti*, *Beş Ahlak Yazısı*, *Ortaçağ Estetiğinde Sanat ve Güzellik*, *Ortaçağ'ı Düşlemek*, *Somonbalığıyla Yolculuk*, *Yanlış Okumalar*, *Yorum ve Aşırı Yorum* ve *Kitaplardan Kurtulabileceğinizi Sanmayın* (J.-C. Carrière'yle birlikte) gibi deneme kitaplarıyla günümüzün en saygın yazarları arasına girdi. 2016'da öldü.

ŞADAN KARADENİZ, Trabzon'da doğdu. Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Dışişleri Bakanlığı'nda, Londra'da, BBC Türkçe Yayınlar Bölümü'nde uzman çevirmen olarak çalıştı. TRT'de program uzmanlığı, Türk Tarih Kurumu'nda uzman-çevirmenlik görevlerinde bulundu. 1980'lerden bu yana, aralarında Katherine Mansfield, Sylvia Plath, Elsa Morante, Umberto Eco, Gabriel García Márquez, Marcus Aurelius'un da bulunduğu pek çok önemli yazarın eserlerini İngilizce, İtalyanca ve İspanyolca asıllarından dilimize kazandırdı. *Foucault Sarkacı* çevirisiyle 1992 Dorukta-kiler Çeviri Ödülü'ne değer görüldü. Son olarak Ankara Metropolitan Rotary Kulübü 2010 Meslekte Başarı Ödülü'nü kazandı.

İçindekiler

“Foucault Sarkacı”nın Türkçe Çevirisine Bir Önsöz Denemesi	11
Öndeyiş.....	15
Keter	21
Hokmah.....	45
Binah.....	79
Hesed.....	227
Geburah.....	301
Tiferet.....	501
Nezah	721
Hod.....	761
Yesod	815
Malkut	843
Çevirmenin Notu.....	849
Sözlükçe.....	851
Notlar	877
Kaynakça.....	899

Bu yapıtı yalnızca sizler için, öğretinin ve bilgeliğin çocukları için yazdık. Kitabı inceleyin; birçok yerlere dağıtıp topladığımız anlama uygun olarak kavrayın onu; bir yerde gizlediğimizi bir başka yerde açığa vurduk; bilgelığınızle anlayabilesiniz diye.

(Heinrich Cornelius Agrippa von Nettesheim, *De Ucculta Philosophia*, 3, 65)

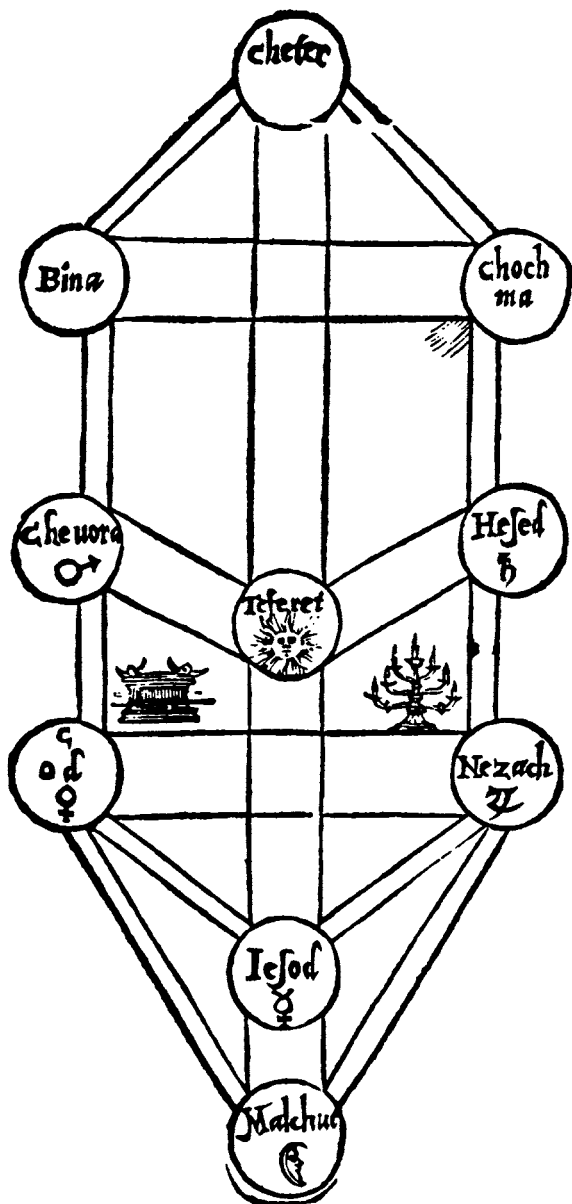
Batıl inanç uğursuzluk getirir.

(Raymond Samullyan, MÖ 5000, 1.3.8)

1

Keter

1

ב) והנה בהיות אור האיס נמשך,
בבחינת (ה) קו ישר תוך החלל
הניל, לא נמשך ונתפשט (ו) תיכף
עד למטה, אמנם היה מתפשט לאט
לאט, רצוני לומר, כי בתחילה הת-
חיל קו האור להתפשט, ושם תיכף
(ז) בתחילת התפשטותו בסוד קו,
נתפשט ונמשך ונעשה, כעין (ח)
גלגל אחד עגול מסביב.

Sarkaç'ı o zaman gördüm.

Küre, koro yerinin tonozuna tutturulmuş uzun bir telin ucunda, devingen, eşzamanlı bir görkemle geniş sınımlar çiziyordu.

Dönümü, telin uzunluğunun karekökü ile yeryüzü zihinleri için usdışı da olsa, tanrısal usla, tüm olası dairelerin çemberleriyle çaplarını zorunlu olarak birbirine bağlayan p sayısı arasındaki ilişkinin belirlediğini biliyordum –bu dingin soluğun büyüü içinde kim olsa sezinlerdi bunu– böylece, kürenin bir kutuptan ötekine salınma süresi, zamandan bağımsız ölçüler arasında gizemli bir elbirliğinin sonucudur: asılma noktasının birliği, soyut bir boyutun ikiliği, p sayısının üçlü niteliği, kökün gizli

dörtgeni, dairenin kusursuzluğu arasında.

Asılma noktasının düşeyi üzerinde, tabanda, çekimi kürenin içinde gizli bir silindire ileten manyetik bir düzenin, devinimin sürekliliğini sağladığını da biliyordum: Maddenin direncine karşı koyan, ama Sarkaç Yasasına ters düşmeyen, tersine, bu yasanın kendini ortaya koymasına izin veren bir düzen; çünkü, boşlukta, genleşmeyen, ağırlıktan yoksun bir telin ucuna asılı, havanın direnciyle karşılaşmayacak, asılma noktasıyla da sürtüşmeyecek, ağırlığı olan herhangi bir maddi nokta sonsuza dek düzenli olarak salınırdı.

Bakır küre, üstüne vitraylı pencerelerden giren son güneş ışınları düştüğünden, çevreye yanar döner soluk yansımalar yayıyordu. Kürenin ucu, eskiden olduğu gibi, koro yerinin döşemesi üstüne yayılmış nemli bir kum tabakasına teğet geçseydi, her salınımda yerde hafif bir iz bırakacak, bu iz de her an belli belirsiz yön değişti-receğinden, bir yarık, bir oluk biçiminde gittikçe geniş-leyecek, bir yıldızbakışım tasarlamamıza olanak vere-cekti – tıpkı bir mandala taslağı, bir beş köşeli yıldızın görünmez yapısı, bir yıldız, bir gizemli gül gibi. Hayır, daha çok bir çölün enginliğinde sayısız kervanların bıraktığı izlerin masalı. Binlerce yıllık ağır göçlerin öy-küsü; Atlantisliler, Mu kıtasından çıkıp, Tasmanya'dan Grönland'a, Oğlak Burcu'ndan Yengeç Burcu'na, Prens Edward Adası'ndan Svalbard'a dek, belki de böyle, inat-çı bir biçimde başıboş dolaşmışlardı. Kürenin ucu, çok daraltılmış bir zaman içinde, onların bir buzul çağından ötekine dek yapmış oldukları, belki de Üstat'ların ulak-larının hâlâ yapmakta oldukları şeyi yineliyor, bir kez daha anlatıyordu; belki de Zamoia ile Zemlia arasında aldığı yol boyunca, kürenin ucu, denge durumunda, Agarththa'ya, Dünyanın Merkezi'ne teğet geçiyordu.

Uzakkuzeydeki Avalon'la, Ayers Kayası gizini barındıran güney çölünü tek bir düzlemin birleştirdiğini seziniyordum.

O anda, 23 Haziran öğleden sonra saat dörtte, Sarkaç, salınım düzleminin bir ucunda hızını azaltıyordu; sonra tembelce merkeze doğru inecek, yolun yarısında hız kazanacak, yazgısını belirten güçlerin gizli dörtgenine kılıç gibi inecekti.

Saatlerin geçmesine karşı koyarak, orada uzun süre kalıp o kuş kafasına, o mızrak ucuna, o baş aşağı edilmiş miğfere, astigmatik çemberinin karşıt noktalarına teğet geçerek, boşlukta kendi köşegenlerini çizirken gözlerimi dikip baksaydım, olmayacak bir yanılığın kurbanı olurum; çünkü, Sarkaç'ın salınım düzleminin yassılmış bir elips –enleminin sinüsüyle orantılı, değişmeyen bir açısız hızla kendi çevresinde dönen bir elips– çizerek, tam bir dönüş yapıp otuz iki saatte başlangıç noktasına döneceğine inanırdım. Ucu, Süleyman'ın Tapınağı'nın kubbesine tespit edilmiş olsaydı, nasıl dönerdi acaba? Belki Şövalyeler orada da denemişlerdir. Belki de hesap, son anlam, değişmezdi. Belki de Saint-Martin-des-Champs Manastırı'nın kilisesi gerçek Tapınak'tı. Gene de, deney yalnızca Kutup'ta kusursuz olurdu: Asılma noktasının dünyanın dönüş eksininin uzantısı üstünde bulunduğu, Sarkaç'ın görünür dönümünü yirmi dört saatte gerçekleştireceği biricik yerde.

Ama bu, Yasa'dan sapma –Yasa'nın kendisi öngörüyordu bunu– yüce bir kuralın çiğnenişi, mucizeyi daha az olağanüstü kılmıyordu. Dünyanın döndüğünü biliyordum; onunla birlikte benim de, Saint-Martin-des-Champs'ın da, bütün Paris'in de. Hepimiz birlikte Sarkaç'ın altında dönüyorduk, gerçekte kendi düzlemi-

nin yönünü hiç değiştirmeyen Sarkaç'ın; çünkü orada, yukarıda asılı olduğu yerden, yukarıya, en uzak gökadalara doğru, telin düşüncedeki sonsuz uzantısı üstünde, Sabit Nokta, sonsuza dek kımltızsız duruyordu.

Dünya dönüyordu, ama telin tutturulduğu yer evrenin biricik sabit noktasıydı.

Böylece, bakışlarım yeryüzünden çok, yukarıya, mutlak kımltızsızlığın gizinin kutlandığı yere yöneliyordu. Sarkaç bana diyordu ki, her şey, yerküre, güneş dizgesi, bulutsular, kara delikler, ilk eonlardan en yapışkan maddeye dek büyük kozmik yayılmadan türeyen her şey dönerken, bir tek nokta, evreni kendi çevresinde dönme-ye bırakarak, kımltızsız kalır: bir menteşe, bir cıvata, kursuz bir kanca gibi. Ben de şimdi bu yüce yaşantıya katılıyordum; her şeyle, hepsiyle birlikte ben de dönüyordum, ama O'nu, Kımlıdamayan'ı, Kaya'yı, Güvence'yi görebiliyordum: Nesne olmayan, görmeyen, işitmeyen, duyularla algılanamayan, zaman ya da uzam içinde yer almayan, biçimi, ağırlığı, niceliği ya da niteliği olmayan, ruh, us, imgelem, düşünce, sayı, düzen, ölçü, öz, sonsuzluk olmayan, ne karanlık ne de aydınlık, ne yanılığı ne de gerçek olan apaydınlık sisi görebiliyordum.

Bir konuşmayla silkindim; gözlüklü bir oğlanla –ne yazık– gözlüksüz bir kız arasında, kayıtsızca bir konuşma:

“Bu, Foucault Sarkacı,” diyordu oğlan. “İlk deney, 1851'de, bir mahzende yapıldı, sonra Observatoire'da, sonra da Panthéon'un kubbesi altında; altmış yedi metre uzunluğunda bir telle yirmi sekiz kilo ağırlığında bir küre ile. 1855'ten beri de burada, küçültülmüş boyutta, şu kirişin ortasındaki delikten sarkıyor.”

“Peki, ne yapıyor, sallanıp duruyor mu öyle?”

“Dünyanın döndüğünü gösteriyor. Ama, asılma noktası sabit kalıyor...”

“Neden sabit kalıyor peki?”

“Çünkü, bir nokta... nasıl söylesem... tam merkez noktası, iyi bak, gördüğün tüm noktaların tam ortasında duran nokta, tamam işte o nokta –geometrik nokta– onu göremezsin, boyutları yoktur; boyutları olmayan bir şeyse ne sağa gidebilir, ne sola, ne aşağıya, ne de yukarıya. Demek ki, dönmez. Anlıyor musun? Noktanın boyutları yoksa, kendi çevresinde bile dönemez. Kendisi bile yoktur..”

“Ama dünya dönüyor.”

“Dünya döner, ama nokta dönmez. İster hoşlan, ister hoşlanma, böyle bu. Tamam mı?”

“Bu onun bileceği iş.”

Zavallıcık. Başının üstünde kozmosun biricik sabit noktası, *panta rei*'nin¹ lanetinden kurtulmuş biricik şey duruyordu da, bunun, kendisinin değil, Sarkaç'ın bileceği şey olduğunu düşünüyordu. Kızla oğlan hemen uzaklaştılar oradan; oğlan, olağanüstü şeylerin olabilirliğine karşı onu körelten bir elkitabıyla eğitilmiş, kızsız, uyuşuk, sonsuzun ürpertisine karşı duyarsız, ikisi de, Bir'le, Ensosof'la, Söylenemez'le karşılaşmalarının –ilk ve son karşılaşmalarının– ürkütücü yaşantısını belleklerine kaydetmeksizin. Bu kesinlik sunağının önünde nasıl diz çökmez insan?

Korku ve saygıyla bakıyordum. O anda, Jacopo Belbo'nun haklı olduğuna inandım. Bana Sarkaç'tan söz ederken, heyecanını estetik bir coşkuya yoruyordum; ruhunda yavaş yavaş biçimlenen, oynadığı oyunu, kendisi farkına varmaksızın, adım adım gerçeğe dönüştüren o kanser. Ama, Sarkaç konusunda haklıysa, belki geri kalan her şey de gerçektir; Plan, Evrensel Gizdüzen, benim yaz gündönümünün eşliğinde buraya gelmem de. Jacopo Belbo deli değildi; oyunla, oyun aracılığıyla gerçeği ortaya

çıkarmıştı yalnızca.

Çünkü, *Numen*² yaşantısı, insanın aklını allak bullak etmeksizin uzun zaman süremez.

O zaman bakışlarımın yönünü değiştirmeye çalıştım; yarım daire biçiminde düzenlenmiş sütunların başlıklarından, tonozun silmeleri boyunca kilittaşına doğru yükselen eğriyi izledim; kemerin gizemini yansıtıyordu eğri; bir yokluğa dayanarak ayakta duran, sütunları, silmeleri yukarı doğru ittiklerine; kilittaşı tarafından itilen silmeleri ise, sütunları yere tespit ettiklerine inandıran yüce statik ikiyüzlülüğün gizemini. Tonoza gelince, hem her şeydi, hem de hiçbir şey; aynı zamanda hem sonuç, hem de neden. Ama tonozdan sarkan Sarkaç'a aldırmaşızın tonozda hayranlık duymanın, kaynaktan içecek yerde, çeşmeden içip sarhoş olmaya benzediğinin ayırımına vardım.

Saint-Martin-des-Champs'ın koro yeri, Yasa'dan ötürü Sarkaç var olabildiği için vardı. Sarkaç da, koro yeri var olduğu için vardı. İnsan bir sonsuzdan başka bir sonsuza doğru kaçarak kurtulamaz, dedim kendi kendime; farklı olana rastlayabilme kuruntusuna kapılarak, özdeş olanın açıklamasından kaçamaz.

Gözlerimi tonozun kilittaşından ayıramadan adım adım geriledim; çünkü, içeri girdiğimden beri, birkaç dakika içinde yolu ezberlemiştim; iki yanımda sıralanan kocaman metal kaplumbağalar, varlıklarını göz ucuyla fark ettirecek denli görkemliyidiler. Nef boyunca, giriş kapısına doğru geri geri gittim; aşınmış yelkenbeziyle metal tellerden yapılmış o yıldırıcı tarihöncesi kuşlardan, nefin tavanından gizli bir istencin sarkıttığı o kötücül yusufluklardan ürküntüye kapıldım yeniden. Öğretici bahaneler çok daha anlamlı, anıştırmalı, bilgece eğretilmeler gibi algılıyordum onları. Jura jeolojik zamanından kalma bir sürü böcek sürüngen, Sarkaç'ın yeryüzünde

izini belirttiği uzun göçlerin eğretilmesi, yoldan sapmış Arkontlar, uzun arkeopteriks gagalarıyla, işte karşımda asılı duruyorlardı: Breguet'nin, Bleriot'nun, Esnault'nun uçakları, Dufaux'nun helikopteri.

Gerçekten de, Paris'teki Conservatoire des Arts et Métiers'ye böyle girilir; bir on sekizinci yüzyıl avlusundan geçilip bir zamanlar ilk manastırın bir parçasını oluşturan, şimdiyse daha sonraki yapılar bütününün içinde yer alan eski manastır kilisesine ayak basılır. İçeri girer girmez de, göksel kubbelerin yüce evreniyle, maddensel yağ yutucuların yeraltı dünyasını bir araya getiren bu gizdüzenden gözleri kamaşır insanın.

Yerde bir dizi motorlu taşıt, bisikletler, buharlı arabalar, otomobiller sıralanıyor, tavandan öncülerin uçakları sarkıyor; kimileri zamanla soyulup dökülmüş, aşınmış olsalar da, bütünlüklerini koruyorlar; hepsi bir arada, doğal ışıkla elektrik ışığı karışımı belirsiz bir ışıktaki, bir pas katmanıyla, eski bir kemanın verniğiyle kaplanmış gibi görünüyorlar; kimilerinden artakalan yalnızca iskeletler, şasiler, kopuk devim kolları, insanı anlatılmaz işkencelerle tehdit eden manivelalar. Bir şeyin devinime geçip itiraf ettirinceye dek, insanın etlerini didik didik edeceği o işkence yataklarına zincirlenmiş gibi görüyor-sun kendini.

Bu dizi dizi –bir zamanlar devingen, şimdi artık devingen olmayan– ruhları paslanmış eski makinelerin –onları ziyaretçilerin saygısına sunan teknolojik bir gururun saltık belirtilerinin– ötesinde, solda Özgürlük Yontusu'nun, Bartholdi'nin başka bir dünya için tasarlanmış olduğu yontunun küçültülmüş modeli, sağda ise bir Pascal yontusunun gözcülük ettiği koro yeri var. Burada, çılgın bir böcekbilimcinin karabasasını –kısaçklar, çeneler, duyargalar, boğumlar, kanatlar, pençeler– tümü birden

her an yeniden işlemeye başlayabilecek bir mekanik cesetler mezarlığı –manyetolar, tek evreli transformatörler, türbinler, değiştirgeçler, buharlı makineler, dinamolar–Sarkaç’ın salınımlarını çevreliyor. Dipte, Sarkaç’ın ötesinde, koridorda, Asur, Kalde, Kartaca putları, bir zamanlar karınları ateşten kıpkırmızı *Baal*’ler,³ yürekleri çivilerle dolu Nürnberg bakireleri; bir zamanların uçak motorları, şimdi Sarkaç’ın çevresinde saygıyla eğilerek, anlatılmaz bir ayla oluşturan imgeler; Us’un ve Aydınlanma’nın çocukları, Gelenek’in ve Bilgelik’in simgesine sonsuza dek beçilik etmeye hüküm giymiş gibi.

Gişede dokuz franklarını ödeyerek, pazar günleri ise bedava içeri giren canları sıkılmış turistler, bu on dokuzuncu yüzyıl Üstatlarının –sakalları nikotinden sararmış, yakaları buruşuk, yağlı, siyah papyon kravatl, redingotları pis pis enfiye kokan, parmakları asitten kararmış, zihinleri akademik kıskançlıklarla buruklaşmış, birbirlerine karşılıklı olarak *cher maître* diyen bu gülünç hortlakların– bu nesnelere bu tonozların altına, erdemli bir sergileme isteğiyle, içeri girmek için para ödeyen burjuvalarla köktencileri eğitip eğlendirmek, büyük sanayi ve teknoloji atılımlarını kutlamak için koymuş olduklarını düşünebilirler mi? Hayır hayır, Saint-Martin-des-Champs, önce manastır, sonra da devrim müzesi olarak tasarlanmıştı; o alabildiğine gizemli bilgi derlemesi, o uçaklar, o kendi kendine devinen makineler, o elektromanyetik iskeletler, henüz sözcüklerini yakalayamadığım bir diyalog sürdürmek için duruyorlardı orada.

Katalogun ikiyüzlülükle söylediklerine, bu güzel girişimin, Gelenek’in Üstatları tarafından, tüm sanatlarla mesleklerin bu tapınağına yığınların girebilmelerini sağlamak için tasarlanmış olduğuna inanmalı mıydım? Tasarıyı

betimlemek için kullanılan sözcüklerin, Francis Bacon'ın, *New Atlantis*'te, Süleyman'ın Tapınağı'nı betimlerken kullandığı sözcüklerin aynı oldukları böylesine açıkken.

Gerçeği yalnızca biz –ben, Jacopo Belbo ve Diotallevi– sezinlemiş olabilir miyiz? O gece belki de yanıtı öğrenebilecektim. Kapanış saatinden sonra müzede kalmanın bir yolunu bulmalı, beklemeliydim.

Onlar'ın nereden içeri girebileceklerini bilmiyordum; Paris'in lağım ağı boyunca bir yolun, müzenin bir noktasını, kentin, belki de Porte-St-Denis yakınlarındaki bir noktasına bağladığından kuşkulanıyordum. Ama kesinlikle biliyordum ki, dışarı çıkacak olursam bir daha aynı yoldan içeri giremeyecektim. Öyleyse içeride bir yerde saklanmalıyım.

Bulduğum yerin büyüünden sıyrılmaya, nefe soğuk gözlerle bakmaya çalıştım. İstedğim bir açıklama değildi şimdi; bir bilgiydi. Öteki salonlarda bekçilerin gözünden kaçabileceğim bir yer bulmanın güç olduğunu düşündüm (müzeyi kapatırken, salonlarda dolaşmak, bir yerde bir hırsızın saklanmamasına dikkat etmek onların meslekleri gereğidir), ama bir yolcu gibi geceleme için buradan, taşıtlarla dolu bir neften daha iyi bir yer olabilir mi? Diri diri bir ölü taşıtın içinde saklanmak. Gereğinden çok oyun oynamıştık; buna da girişebilirdim pekâlâ.

Hadi, cesaret, dedim kendi kendime, artık Bilgelik'i düşünme, Bilim'den medet um.

“Umberto Eco'nun ilk romanı *Gülün Adı* gibi, ikinci romanı *Foucault Sarkacı* da, bildiğimiz roman türlerinden hiçbirine girmiyor. Onu bir bilim-roman ya da Eco-roman diye nitelemek belki de daha uygun. *Foucault Sarkacı*, çok katlı, çok değişik düzlemlerde okunabilecek bir roman. Bu durum da romana değişik açılardan yaklaşmamıza olanak veriyor. *Foucault Sarkacı*, irrasyonel düşüncenin 500 yıllık tarihinin şunca sayfalık serüveni; pozitif bilimin yanı sıra, uzantıları günümüze dek süregelen gizli bilimlerin, Ortaçağ'ı da kapsayan çok uzun bir zaman dilimi içinde bilim-büyü kardeşliğinin öyküsü. Okurların, bu çetin ama keyifli okuma serüveninden nice hazlar derleyecekleri umuduyla...”

Şadan Karadeniz

*italyanedebiyatı *ansiklopedikroman *tapınakşövalyeleri
*avrupatarihi *bilimroman *komplo *pozitifbilim

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [t](#) | [X](#) canyayinlari

roman

ISBN: 978-975-07-3277-5

9 789750 732775